

Nr 407.

Av herr **Sefve**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 357, med förslag till förordning om värnskatt för budgetåret 1942/43.*

Enligt gällande uppbördsreglemente förfalla de å kronodebetsdelarna upptagna skatterna, statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, utjämningskatt, landstingskatt m. m., om de uppgå till sammanlagt minst tio kronor, till betalning med hälften av sina belopp vid vardera uppbördsstämman (5—20/11 och 25/4—5/5). Enligt tillämpningsföreskrifterna till förordningen om värnskatt skall denna skatt inbetalas under en uppbördstermin (å landet 4—11/3 och i stad 1—15/2).

Redan under nu löpande budgetår ha dessa bestämmelser vållat åtskilliga skattebetalare avsevärda svårigheter, emedan för många av dem den värnskatt, som de varit skyldiga att inbetala på en gång, varit större än hälften av den skattesumma, som i övrigt upptagits på kronodebetsdeln. Motsvarande svårigheter måste förväntas bli ännu större under nästkommande år, om det förslag till ökad värnskatt, som finnes upptaget i nu föreliggande proposition, vinner riksdagens bifall. Värnskattens storlek blir i så fall mer än 80 % av den statliga inkomst- och förmögenhetsskatten. De direkta skatterna äro nu av en storleksgrad, som gör det mycket svårt för en skattebetalare, vilken inte är ansluten till något intressekontor, att kunna verkställa honom åliggande inbetalningar, särskilt om de olika uppbörderna ha starkt växlande belopp.

En delning av värnskatten på tvenne uppbörder skulle själfallet åstadkomma en bättre fördelning. Då emellertid en skattebetalares större utgiftsposter med tre statliga och tre kommunala skatteuppbörder samt fyra kvartalshyror redan äro så många, att blott tvenne månader äro fria från dem, förefaller dock ej tillskapandet av ytterligare en uppbörd vara att rekommendera, särskilt som en sådan åtgärd måste medföra ökade kostnader för det allmänna. En utjämning av de tre statliga uppbörderna är emellertid av behovet påkallat. Det förefaller som om en sådan skulle kunna lättast åstadkommas på så sätt, att den sammanlagda summan av de ovan berörda i uppbördsreglementet omnämnda skatterna och av värnskatten delas i trenne lika delar att inbetalas under var och en av här omnämnda uppbördsperioder.

I avvaktan på den bebådade omläggningen av skatteuppbörderna synes i detta sammanhang uppmärksamheten böra riktas på även en annan behöfelig uppbördsreform. Om en skattebetalare försummar att betala sin skatt

på utsatt tid, ålägges han att inbetala även en med vissa procent utgående förhöjning, vilken skall täcka dels det allmännas indrivningskostnader dels förlusten av räntan å skattebeloppet från förfallodagen till inbetalningsdagen.

Under särskilt nu rådande förhållanden är det angeläget, att skatterna inflyta i bestämd tid eller dessförinnan; dels behöver staten pengarna, dels minskas härigenom överflödig köpkraft. Det bör därför vara ett statsintresse att förmå skattebetalaren att dels först och främst ej försumma honom åliggande inbetalningar dels om möjligt vid en tidigare uppördsstämman erlägga först vid en senare förfallande belopp.

Med nu gällande bestämmelser har skattebetalaren intet intresse att inbetala skatterna tidigare än de förfalla. Snarare tvärtom, enär de kunna under mellantiderna göras räntebärande. Kunde skattebetalaren få motsvarande fördel genom att vid första uppörden inbetala även den vid den andra förfallande skattedelen, skulle säkerligen mången begagna sig härav. En sådan gottgörelse borde beräknas efter en räntesats något högre än gällande bankränta å sparkassemedel, emedan ju skattebetalaren genom en sådan förskottsinsbetalning bunde sina medel under hela mellanperioden. Staten skulle å sin sida ej blott få in skattemedlen i motsvarande grad tidigare utan även vinna ökad säkerhet och oberoende av det ev. ekonomiska obestånd, som kan drabba en skattebetalare under en sådan tidsperiod. Med hänsyn till dessa förhållanden synes det rimligt att vid förskottsbetalning en rabatt lämnas motsvarande räntan på statens kortfristiga försvarsobligationer, d. v. s. 3 %.

Under hänvisning till vad sålunda framhållits får undertecknad anhålla,

att riksdagen vid sin behandling av Kungl. Maj:ts proposition nr 357 måtte beakta här ovan anförda synpunkter.

Stockholm den 9 juni 1942.

Ivar Sejve.
